

Trætøfler paa Fødderne og sølvbeslaaet Merskumpibe; den blegfede, rødhaarede Barber Siebenhausen, der — ganske som i gamle Dage — hang ud af det aabne Vindu for at kigge efter Tjenestepigerne; den offentlige Udraaber, hvis Trommehvirler og Kællingestemme han hørte inde fra en Tværgyde — alle havde de en Part i ham, uden at han betød det allermindste for dem.

Men nu drejede de ind i den Sidegade, hvor Præstegaarden laa. Det første Glimt af den mørke Murkolos med den underlige Fængselsport men navnlig Synet af den barkbestrøede Stenbro fik hans Hjerte til at banke. Dette, at han om et Øjeblik skulde gense sin Moder og staa ved Faderens Dødsseng, greb ham pludselig paa en Maade, han ikke havde været forberedt paa.

Søsteren Signe tog imod ham ude i Forstuen. Hun var meget bevæget ved Gensynet men rakte ham Haanden i Tavshed og halvt bortvendt, som om der sammen med ham fulgte noget ind i Huset, for hvilket hun maatte slaa Øjnene ned.

„Mor er gaaet ind for at hvile sig lidt,“ sagde hun, da de var kommen ind i Spisestuen, hvor Per fandt et Par af sine yngste Søsken, Tvillingerne, der under hans Fraværelse fra Hjemmet var bleven halvvoksne, saa han daarligt kunde kende dem igen. De besvarede forlegent hans Haandtryk uden at se paa ham. Signe vedblev: „Mor sagde, jeg skulde kalde paa hende, naar du var kommen; men jeg synes nu ikke, det er rigtigt at forstyrre hende. Hun har vaaget hele Natten.“

Skønt Faderen laa helt henne i den modsatte Ende af den store Lejlighed, talte Signe hele Tiden med dæmpet Stemme, saadan som man efterhaanden vænner sig til det, hvor der er en Syg i